

Serap

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 06 Ekim 2016

Akılsız cevaplarım olmalı belki de sıra dışı olduğu içindir anlam olmaya değmez derken, irkildiğim o sancı.

Duyarsızlığın tavan yaptığı belki de ilklerin birincil özelliklerini kaybedip tüm durağanlığıyla ardı ardına eklentilerle kıramadığımız o kalın zincir.

Tüm tutarsızlığı ile ilk etapta olmak ve kovuşturamadığımız gölgelere fazlasıyla yüklenmek...

Serap gibi: Adı da varlığı da aynı ıslıkla çalınan gizemli bir kadın Serap. Adını nereden öğrendiğime gelince: Bu da hayatın bir sunumu işte. Ve farz edin ki bir serap gördünüz yazıyı okuduktan sonra zaten duyumsayacaklarınız kalıcı olma ihtimalini yitirecektir bir başka metinde asılmışken küreklere/yüreklere.

Devrik arzular gibiydi Serap.

Kanıksadığı değerlere rest çeken ahvalinin terennümü eksik şiirlerinde de fazlasıyla yer tutuyordu gelin görün ki; kinaye yüklü söylemlerde ve edebini yitirmiş tezat iklimler gibi iken varlığına atıfta bulunan o bir nebze de olsa yüksünmüyordu zira seçimi ona ait değildi bu hayatın. Belki öfke belki de hüzün belki de yoksunluğun huzmesinde bir damla yaş dahi akıtmazken sanıyor muyduk ki eşlik eden tek bir damla yok, her yalnızlıkla baş başa kaldığında.

İlk kez bir pastanede çayını içerken gördüm onu ve tam o sırada sesini duyuramadığı garsona ayağa kalkmış sesleniyordu ki sahi, dedim: Bir kadın için hayli uzun ve bir o kadar da iri kıyım ve detone olmuş bir şarkı gibiydi kulağımda çınlayan: "Garson, neden ikinci siparişimi yine duymazdan geliyorsun?"

Kalın bir tondaydı sesi hatta bir kadına göre pek de alışagelmedik.

Dikkatlice bakınca-ki buna ne hakkım vardı ne de beni ilgilendirirdi gelin görün ki merakıma yenilmiştim-gözlerindeki o buğulu dünya beni içine esir etti. Oysaki en çok hüzün bana yakışır, dememek için nasıl da zor tutmuştum kendimi.

Yan masada oturan genç çift oldukça acımasız ve bir o kadar yüksek tonda uyardılar Serap'ı.

"Biraz yavaş olur musunuz? Elbette gelecektir garson. Hem burada tek siparişi geciken insan da değilsiniz."

Hışımla geçti yerine Serap. Ne bir tepki vermişti ki beden dili ile yapacağını yapmıştı lakin tek kelime dökülmedi dudaklarından ama sildiği o tek damlayı hayal meyal hatırlıyorum.

Yorgundum hayli. Avrupa yakasında onca iş birikmişti ve sabahın sekizinden beri koşturup duruyordum. Taşınma telaşı içinde evin ne eksikliği varsa çoğunu almış ama bir o kadar da ayaklarıma kara sular inmişti. Değil eve kadar yürümek konuşacak halim yoktu ve muhtemelen ben de hayli ter dökcektim garson masama gelsin diye.

Dememe kalmadı ki peyda oldu tıknaz garson sanki elimde sihirli bir değnek ile çizmiştim garsonun geleceği istikameti.

“Buyurun, efendim: Ne alırdınız?”

Ben daha yeni gelmiştim lakin hem ne ara görmüştü daha doğrusu okumuştum aklımı?

“Hoş geldiniz, hanımefendi. Evet, bizde hizmette sınır yoktur ve hemen de getirmek isterim siparişinizi.”

“Peki” dedim:

“Ya, yan masada oturan hanım?”

Çok önemli bir sır verecekmişçesine eğilip fısıldadı usulca:

“Hiç sormayın ah, hiç sormayın.”

“Neyi” dedim belli ki olağan dışı bir olay olmuştu da dertleniyordu adam.

“O...” demesine kalmadan Serap dürttü beni tam da konuya dâhil olacaktım ki...

“Sorun değil” dedi kadın hem üstüme ne vazifeydi de tanımadığım bir kadın hakkında yapılan dedikoduya müdahil olacaktım?

“Onlar değil ki tek sorun arz eden. Ben bu semte taşındığımdan beri hangi birini sayabilirim ki bu denli muhalif olan?”

Ters giden bir şeyler vardı ve eğer doğru tahmin ediyorsam...

“Siz siparişleri yetiştirin kim ise bekleyen. Bir daha da buraya ayak basarsam.”

Dönüp tüm nezaketimle kadını masama davet ettim:

“Buyurun lütfen. Eşlik eden masama hem de garsonların iki işi birden çıkar tek seferde getirecekleri ne ise.”

Kadın şaşırmişti yoksa gücenmiş miydi de bakışlarını kaçırıyordu?

“Siz...”demesine mahal vermeden iki polis memuru belirdi kapıda.

“Serap Binboğa?”

“Evet” dedi kadın.

“Bizimle karakola geliyorsunuz.”

“Suçum ne ki?” diye sordu kadın.

“Biliyorsunuz ve lütfen işimizi güçleştirmeyin”

“Daha dün gece çıktım nezaretten. Yine ne yaptım da götürüleceksiniz?”

“Hakkınızda şikâyet var yeniden. Komşu apartmanlardan da ihbar aldık.”

“Bakın...”demesine rağmen devamını getirmede.

“Para kazanmanın daha kolay yolları yok mu sizce?”

“Benim ahlak bekçim olacağınıza gidin de bir Allah’ın kuluna sorun bakalım, kaç zamandır iş aradığımı.”

“Tıpiş tıpiş geliyor musun yoksa zorla mı götürüleceğiz seni?”

“Bir bardak çay bile içmeme izin vermiyorsunuz. Hay, ben böyle...”

“Hanım, hanım yoksa bey mi demeliyim? Bana bak topla ağzını burası edepli bir mahalle hem...”

Ben şaşkın bakışlarla incelerken etrafı, garson dönüp sordu:

“Çayınız soğumuştur. Yenileyim mi?”

İçtiğim çay mıydı yoksa zehir mi enjekte etmişlerdi de bir kadını daha ateşe atmanın verdiği hezimet yakıyordu içimi?

“Peki, ya sonra hiç görmedin mi onu?”

Çayının olmayan şekerini karıştıran Nihal’di sorusuyla muhatap olduğum ki kaç kez anlattığımı bilmiyorum Serap’ın hikâyesini ama ben sadece bir ara durak bellemişim karakolu.

Sonunda ağızımdaki baklayı çıkardım:

“Nihal, dün onunlaydım.”

“Ah” dedi Nihal.

“Hiç akıllanmayacaksın sen, değil mi? Altı üstü bir hayat kadını üstelik kadın mı erkek mi o bile belli değil.”

“Çok acımasızsın sen...”

Yine kesmişti lafımı.

“Hiç bile sadece toplum kurallarına riayet ediyoruz.”

“Al da oku bakalım!”

Üç gündür kimselere anlatamadığım derdimi nihayet söyleyecektim birilerine gerçi nasıl bir tepki vereceğini bilmiyordum ama.

Gazetede ki resme baktı.

“Bu o mu?”

Fal taşı gibi açmıştı gözlerine.

“Çok üzgünüm inan ki hem...”

“Bu saatten sonra üzgün olsak ne fayda Nihal? İmam ve benim haricimde kimse yoktu cami avlusunda. Ayrıca bir de polis otosu.”

“O neden ki?”

“Arkadaşları gelir de olay çıkartırlar diye önlem amaçlı.”

“Kimse gelmedi mi?”

“Tek bir...”

“Yaşadığı o derme çatma binada yine komşuların şikâyet ettiği...”

Hıçkırıklara boğulduğum dün gibi hatırımda ve Nihal sildi gözyaşlarımı.

“Sevgilisi mi ya da onu pazarlayan...”

“Hayır, Nihal. Bırakmıştı bu işleri ve bir iftiraya kurban gitti hem de üvey babasının yaptıkları yetmezmiş gibi peşine taktığı o adamlar zaten uzun zamandır takibindeymiş.”

“Cidden bu röportajı yayımlayacak mısın köşende?”

“Yapacaktım ama vazgeçtim en azından mezarında rahat uyusun.”

“Hala söylemedin mezarı başında kimin gözyaşı döktüğünü.”

“O zaman tanıştırayım sizi. Oğlum, gel buraya. Hadi, nazlanma da sevelim seni hem belli mi olur o da gülümsüyordur gökyüzünden bize senin yeni evindeki varlığını hissedip.”